

„Vil du dermed sige, at du har opgivet Politiken?“

„Ja.“

„Hvilke andre Planer har du da?“ spurgte Professoren efter en ny Pavse. „For noget har du jo for. Det antydede du i hvert Fald i din sidste Billet.“

„Jeg har min Gaard. Derovre faar jeg foreløbig nok at gøre. Siden min Fars Død har den været vanrøgtet. Og skulde jeg tale om det Udbytte, jeg bringer hjem fra min Rejse, saa maatte det vist først og fremmest være, at jeg nu — ligesom Jeppe — er bleven mig bevidst som „en Bonde og en Bondes Søn“. Der var en Aften i New York, da jeg var helt syg af Længsel efter igen at føle min egen Jord under Fødderne. Men det forstaar du vist ikke.“

Asmus Hagen havde iagttaget Vennen med voksende Bekymring. Hvad dennes Smaabreve havde forberedt ham paa, fik han nu bekræftet. Det var kun tilsyneladende den gamle Torben Dihmer. Hans Væsen var forandret. Hans Blik var uroligt og Smilet uden Glæde.

„Men det kan dog vel ikke være din Mening at begrave dig paa Favsingholm. Det maa du da vist have faaet nok af.“

„Jeg veed ikke . . . Jeg kunde for saa vidt godt tænke mig at leve Resten af mit Liv derovre paa Gaarden, og det uden just at komme i Begravelsesstemning. Skal jeg sige min Mening, saa tror jeg snarere, at jeg hjemme paa Favsingholm vil føle det, som om jeg var vendt tilbage til Solen og det virkelige Liv — fra en Rejse i de Dødes Rige. Baade i Europa og Amerika har jeg virkelig mangan Gang haft en Fornemmelse af at befinde mig paa et underjordisk Pinselssted, hvor Millioner af hvileløse Skygger halsede afsted paa vild Jagt efter en indbildt Lykke. — Naa, men det var altsaa det Emne, vi ikke saa gerne skulde ind paa. Og nu har jeg ogsaa snakket nok om mig selv. Lad mig nu høre lidt om dig! Hvordan har du det? Du var forleden Aften til den store Fest i Kasino.“

„Ja, jeg gik derhen et Øjeblik. Hvor veed du forresten det fra?“

„Jeg var der selv.“